

RICHARD OSMAN

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ-ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Η Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης

Μετάφραση:
Αύγουστος Κορτώ

Η Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Λέσχη Φόνων της Πέμπτης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Thursday Murder Club
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House UK, Λονδίνο, 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Richard Osman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Χρίστος Κυθρεώτης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Richard Bravery/Penguin Random House UK
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπιριδούλα Βονίτση

© Richard Osman, 2020
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2021, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3832-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3833-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

RICHARD OSMAN

Η Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Στη μαμά μου, την «τελευταία επιζώσα Μπρέντα», με αγάπη

Το να σκοτώσεις κάποιον είναι εύκολο. Το να κρύψεις το πτώμα – αυτό, κατά κανόνα, είναι το ζόρικο. Έτσι σε κάνουν τσακωτό.

Είχα την τύχη να τρακάρω το σωστό μέρος, ωστόσο. Το τέλειο μέρος, στην ουσία.

Κάθε τόσο επιστρέφω, ίσα για να βεβαιωθώ ότι όλα είναι ακόμη στη θέση τους. Πάντα είναι, κι υποθέτω ότι πάντα θα είναι.

Καμιά φορά κάνω ένα τσιγάρο, αν και ξέρω ότι δεν πρέπει, αλλά είναι η μόνη κακή μου συνήθεια.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Κάντε νέες γνωριμίες
και
δοκιμάστε νέες ασχολίες*

ΤΖΟΪΣ

Λοιπόν, ας ξεκινήσουμε με την Ελίζαμπεθ, τι λέτε; Και ας δούμε πού θα μας βγάλει.

Ήξερα ποια ήταν, φυσικά· οι πάντες εδώ μέσα ξέρουν την Ελίζαμπεθ. Έχει ένα απ' τα τρίκλινα διαμερίσματα στο Κτίριο Λάρκιν. Το γωνιακό, με την ξύλινη βεράντα, έτσι δεν είναι; Επίσης, μια φορρά, σ' ένα παιχνίδι γνώσεων, ήμουν στην ίδια ομάδα με τον Στίβεν, ο οποίος, για πλειάδα λόγων, είναι ο τρίτος σύζυγος της Ελίζαμπεθ.

Είχα κατέβει για το μεσημεριανό –θα 'ναι δυο τρεις μήνες– και πρέπει να 'ταν Δευτέρα, γιατί το μενού είχε κρεατόπιτα. Η Ελίζαμπεθ είπε ότι, αν και με έκοβε απ' το φαί, ήθελε να με ρωτήσει κάτι σχετικά με τραύματα από μαχαίρι, εφόσον δεν ήταν κόπος.

Εγώ είπα: «Κάθε άλλο, αλίμονο, παρακαλώ», ή κάτι παρόμοιο. Δεν πρόκειται να θυμάμαι πάντα ό,τι ειπώθηκε ή συνέβη καταλεπτώς, καλύτερα να σας το ξεκαθαρίσω από τώρα. Οπότε άνοιξε έναν κίτρινο φάκελο, κι είδα μερικές δακτυλογραφημένες σελίδες, και τις άκρες χαρτονιών που έμοιαζαν με παλιές φωτογραφίες. Κι έπειτα πέρασε απευθείας στο ψητό.

Η Ελίζαμπεθ μου ζήτησε να φανταστώ ότι μια κοπέλα είχε δεχτεί επίθεση με μαχαίρι. Τη ρώτησα με τι μαχαίρι τής είχαν επιτεθεί, κι η Ελίζαμπεθ είπε, κατά πάσα πιθανότητα, μ' ένα μικρό κουζινομάχαιρο. Μάρκας Τζον Λούις. Δεν το είπε, αλλά αυτό φαντάστηκα. Έπειτα μου ζήτησε να φανταστώ ότι η εν λόγω κοπέλα είχε μαχαιρωθεί τρεις τέσσερις φορές, κάτω ακριβώς απ' το στέρνο.

Μέσα έξω, μέσα έξω, φρίκη σκέτη, αλλά χωρίς να τρωθεί αρτηρία. Περιέγραφε σιγανά την όλη σκηνή, γιατί ο κόσμος έτρωγε, κι έχει, όσο να πεις, κάποιους φραγμούς.

Ιδού εγώ λοιπόν, να φαντάζομαι μαχαιριές, κι η Ελίζαμπεθ ρώτησε πόση ώρα χρειαζόταν για να επέλθει ο θάνατος της κοπέλας από αιμορραγία.

Παρεμπιπτόντως, συνειδητοποιώ πως θα 'πρεπε να 'χα αναφέρει ότι επί πολλά έτη εργάστηκα ως νοσοκόμα, ειδάλλως τίποτα απ' όσα σας λέω δε θα 'χε νόημα. Η Ελίζαμπεθ θα το 'χε ακούσει κάπου, διότι η Ελίζαμπεθ ξέρει τα πάντα. Τέλος πάντων, γι' αυτό ρωτούσε εμένα. Σίγουρα θα αναρωτηθήκατε τι λέω τόση ώρα. Θα πάρω το κολάι αυτής της εξιστόρησης, σας το υπόσχομαι.

Θυμάμαι να σκουπίζω το στόμα μου προτού αποκριθώ, όπως κά-νουν ενίοτε στην τηλεόραση. Η κίνηση σε κάνει να δείχνεις πιο ευφυής – δοκιμάστε το. Ρώτησα πόσο ζύγιζε η κοπέλα.

Η Ελίζαμπεθ βρήκε την πληροφορία στον φάκελο, διέτρεξε την αράδα με το δάχτυλο και διάβασε το νούμερο: η κοπέλα ζύγιζε σαράντα έξι κιλά. Κάτι που μας σάστισε αμφοτέρως, διότι καμιά μας δεν ήταν βέβαιη τι στ' αλήθεια σήμαινε ο αριθμός. Στο μυαλό μου υπολόγιζα ότι πρέπει να ισοδυναμούσε ίσως με είκοσι τρεις λίθους.* Ένα προς δύο, σκεφτόμουν. Συγχρόνως, ωστόσο, υποψιαζόμουν ότι θα έμπλεκα με μονάδες μέτρησης, μετατροπές εκατοστών σε ίντσες.

Η Ελίζαμπεθ με ενημέρωσε πως η κοπέλα αποκλείεται να ζύγιζε είκοσι τρεις λίθους, καθώς είχε φωτογραφία της στον φάκελο. Μου τον έδειξε, χτυπώντας τον με το νύχι, προτού στρέψει την προσοχή της στην τραπεζαρία και πει: «Μπορεί κάποιος να ρωτήσει τον Μπερνάρντ τι βάρος είναι τα σαράντα έξι κιλά?».

Ο Μπερνάρντ κάθεται πάντα μόνος του, σ' ένα απ' τα μικρότερα τραπέζια, κοντά στη βεράντα. Στο τραπέζι 8. Δε χρειάζεται να το ξέρετε, αλλά θα σας πω μερικά πραγματάκια για τον Μπερνάρντ.

Ο Μπερνάρντ Κοτλ μού φέρθηκε με τρομερή καλοσύνη όταν ήμουν νεοφερμένη στον οικισμό Κούπερς Τσείζ. Μου έφερε μια κληματαίδα σε γλαστράκι, και μου εξήγησε το πρόγραμμα ανακύκλω-

* Λίθος (stone): μονάδα μέτρησης σωματικού βάρους, που ισοδυναμεί με 6,35 κιλά. (Σ.τ.Μ.)

σης. Έχουν τέσσερις χρωματιστούς κάδους εδώ. Τέσσερις! Χάρη στον Μπερνάρντ, ξέρω ότι στον πράσινο πάνε τα γυάλινα, και στον μπλε τα χαρτιά και τα χαρτόνια. Όσο για τον κόκκινο και τον μαύρο ωστόσο, ό,τι ξέρετε ξέρω. Τριγυρνώντας, έχω δει να παραχώνουν στους κάδους τα πάντα. Μια φορά, κάποιος πέταξε μια συσκευή φαξ.

Ο Μπερνάρντ παλιά ήταν καθηγητής, δίδασκε κάποια θετική επιστήμη, κι είχε δουλέψει σ' όλο τον κόσμο, μεταξύ άλλων και στο Ντουμπάι, τον καιρό που κανείς δεν το είχε ακουστά. Πιστός στην ιδιότητά του, ερχόταν στο μεσημεριανό με κοστούμι και γραβάτα, αν και, μολαταύτα, διάβαζε τη φυλλάδα *Daily Express*. Η Μέρι, απ' το Κτίριο Ράσκιν, που καθόταν στο διπλανό τραπέζι, του τράβηξε την προσοχή και τον ρώτησε πόσο ήταν τα σαράντα έξι κιλά στην πατρίδα μας.

Ο Μπερνάρντ έγνεψε καταφατικά και φώναξε στην Ελίζαμπεθ: «Επτά κόμμα τρία λίθοι και κάτι».

Αυτός είναι ο Μπερνάρντ.

Η Ελίζαμπεθ τον ευχαρίστησε κι είπε ότι το νούμερο ακουγόταν σωστό, κι ο Μπερνάρντ συνέχισε να λύνει το σταυρόλεξό του. Κατόπιν, ήλεγξε την αναλογία εκατοστών και ιντσών, και σ' αυτό, τουλάχιστον, έπεσα μέσα.

Η Ελίζαμπεθ επανήλθε στο ερώτημά της. Πόσος χρόνος ζωής απέμενε στη μαχαιρωμένη κοπέλα; Υπέθετα ότι, χωρίς βοήθεια, πιθανότατα θα πέθαινε μέσα σε τρία τέταρτα της ώρας.

«Ακριβώς, Τζόις», είπε, κι έπειτα ρώτησε κάτι ακόμα. Κι αν η κοπέλα είχε λάβει ιατρική βοήθεια; Όχι από γιατρό, αλλά από κάποιον που μπορούσε να επιδέσει την πληγή. Κάποιον που είχε πείρα απ' τον στρατό, ενδεχομένως. Κάτι τέτοιο.

Στα χρόνια της δουλειάς μου, είχα δει πολλές μαχαιριές. Δεν είχα να κάνω μόνο με στραμπουληγμένους αστραγάλους. Οπότε της είπα, αν ήταν έτσι, δε θα πέθαινε. Και όντως, δε θα πέθαινε. Δε θα 'ταν παίξε γέλασε, αλλά ούτε θα 'ταν δύσκολο να επιδεθούν οι πληγές.

Η Ελίζαμπεθ έγνεψε καταφατικά, κι είπε πως αυτό ακριβώς είχε πει και στον Ιμπραΐμ, αν και το μεσημέρι εκείνο δεν είχα ακόμη γνωρίσει τον Ιμπραΐμ. Όπως προείπα, το περιστατικό συνέβη πριν από κάνα δυο μήνες.

Η Ελίζαμπεθ δεν το έβρισκε διόλου σωστό, κι ήταν της άποψης ότι η κοπέλα είχε δολοφονηθεί απ' τον αγαπητικό της. Ξέρω πως,

ακόμα και τώρα, αυτό συμβαίνει συχνά. Όλο διαβάζεις τέτοιες περιπτώσεις.

Νομίζω ότι, προτού εγκατασταθώ εδώ πέρα, θα έβρισκα την όλη συζήτηση ασυνήθιστη, αλλά άπαξ και γνωρίσεις όλους τους ενοίκους, δεν εκπλήσσεσαι. Την περασμένη βδομάδα, γνώρισα τον τύπο που επινόησε το παγωτό μέντα με κομματάκια σοκολάτας – απ' ό,τι ισχυρίζεται, τουλάχιστον. Δεν έχω στ' αλήθεια τρόπο να το ελέγξω.

Ήταν χαρά μου που 'χα βοηθήσει την Ελίζαμπεθ έστω και λίγο, οπότε αποφάσισα να ζητήσω μια χάρη. Τη ρώτησα αν υπήρχε δυνατότητα να δω τη φωτογραφία του πτώματος. Από επαγγελματική περιέργεια και μόνο.

Η Ελίζαμπεθ χαμογέλασε πλατιά, όπως χαμογελούν οι ένοικοι εδώ πέρα όταν τους ζητάς να δεις τις φωτογραφίες αποφοίτησης των εγγονιών τους. Έβγαλε μια φωτοτυπία Α4 απ' τον φάκελο, την απέθεσε, γυρισμένη ανάποδα, μπροστά μου, και μου είπε να την κρατήσω, καθώς όλοι είχαν αντίγραφα.

Πολύ ευγενικό εκ μέρους της, της είπα, κι εκείνη είπε, αλίμονο, μόνο που αναρωτιόταν κατά πόσο θα μπορούσε να ρωτήσει κάτι τελευταίο.

«Ασφαλώς», είπα.

Κι έπειτα είπε: «Είσαι ποτέ ελεύθερη τις Πέμπτες;».

Κι έτσι, αν θέλετε το πιστεύετε, άκουσα πρώτη φορά για τις Πέμπτες.

Η αστυφύλακας Ντόνα Ντε Φρέιτας θα 'θελε πολύ να οπλοφορούσε. Θα 'θελε να καταδίωκε καθ' ἑξιν δολοφόνους σε εγκαταλελειμμένες αποθήκες, να φέρνει εις πέρας βλοσυρά το καθήκον, παρά το νωπό τραύμα από σφαίρα στον ώμο. Ίσως και να το 'ριχνε στο ούισκι, και να έπιανε εραστή τον συνάδελφό της στην υπόθεση.

Προς το παρόν, όμως, στα είκοσι ἕξι της χρόνια, όπως κάθετα να φάει για μεσημέρι στις 11:45 το πρωί, με τέσσερις συνταξιούχους που 'χει μόλις γνωρίσει, η Ντόνα καταλαβαίνει πως οι στόχοι της απαιτούν κάμποση ανέλιξη. Κι εκτός αυτού, οφείλει να παραδεχτεί ότι η τελευταία ωρίτσα είχε την πλάκα της.

Η Ντόνα έχει εκφωνήσει την ομιλία «Πρακτικές συμβουλές για ασφάλεια στο σπίτι» πολλές φορές. Και σήμερα είχε το συνηθισμένο κοινό – ηλικιωμένους, με κουβέρτες στα γόνατα, δωρεάν μπισκότα, και μερικούς που κοιμούνταν μακάρια στο βάθος. Δίνει τις ίδιες συμβουλές κάθε φορά. Τονίζει την απόλυτη, κορυφαία σημασία του να έχεις παράθυρα που κλειδώνουν, να ελέγχεις την ταυτότητα όποιου χτυπάει, και να μη δίνεις ποτέ προσωπικές πληροφορίες σε αγνώστους. Πάνω απ' όλα, η Ντόνα υποτίθεται πως πρέπει να είναι μια καθησυχαστική παρουσία σ' έναν κόσμο γεμάτο τρόμο. Το κατανοεί, κι οι ομιλίες, επιπλέον, τη βγάζουν απ' το τμήμα και την απαλλάσσουν απ' τη χαρτούρα, οπότε προσφέρεται για εθελοντική εργασία. Το αστυνομικό τμήμα του Φερχέιβεν παραείναι κοιμήσιο για τα γούστα της.

Σήμερα, ωστόσο, είχε βρεθεί στον Οικισμό Ευγηρίας Κούπερς Τσέις. Το μέρος έδειχνε καθ' όλα ακίνδυνο. Κατάφυτο, ατάραχο, ήρεμο, και καθ' οδόν με τ' αμάξι είχε δει μια ωραία παμπ, όπου μπορούσε να φάει στον γυρισμό. Οπότε το κεφαλοκλείδωμα καθ' έξιν δολοφόνων σε εξωλέμβιους θα έπρεπε να περιμένει.

«Ασφάλεια», είχε πει στο ξεκίνημα η Ντόνα, αν και στην πραγματικότητα σκεφτόταν κατά πόσο έπρεπε να χτυπήσει ένα ταπού. Ένα δελφίνι στη μέση της ίσως. Ή μήπως θα παραήταν κοινότοπο; Και θα πονούσε πολύ; Πιθανότατα, αλλά υποτίθεται πως ήταν αστυνομικός, έτσι δεν είναι; «Τι εννοούμε με τον όρο “ασφάλεια”; Βασικά, νομίζω ότι η λέξη έχει διαφορετικό νόημα για κάθε...»

Ένα χέρι υψώθηκε απότομα στην πρώτη σειρά. Που, κανονικά, δεν πήγαινε έτσι το πράγμα, αλλά αφού ήταν εδώ... Μια αφεγάδιαστα ντυμένη γυναίκα γύρω στα ογδόντα ήθελε να πει την άποψή της.

«Καλή μου, νομίζω ότι μιλώ εκ μέρους όλων μας λέγοντας ότι ελπίζουμε η ομιλία να μην περιστραφεί γύρω απ' τις κλειδαριές στα παράθυρα». Η γυναίκα κοίταξε γύρω της, εισπράττοντας μουρμουρητά υποστήριξης.

Ένας κύριος περιφραγμένος από ένα πι στη δεύτερη σειρά πήρε τον λόγο στη συνέχεια. «Κι ούτε έλεγχο ταυτοτήτων, παρακαλώ, ξέρουμε όλοι να ελέγχουμε τις ταυτότητες. Είσαι στ' αλήθεια απ' την εταιρεία του φυσικού αερίου ή είσαι διαρρήκτης; Το 'χουμε εμπειδώσει, αλήθεια».

Κι η κουβέντα ξέφυγε.

«Δε χρησιμοποιούν το φυσικό αέριο, πλέον. Τώρα λένε ότι είναι από εταιρείες ηλεκτρικού», είπε ένας άντρας με εξαιρετικό κοστούμι και γιλέκο.

Ο τύπος που καθόταν δίπλα του, φορώντας σορτσάκι, σαγιονάρες κι ένα μπλουζάκι της Γουέστ Χαμ, άδραξε την ευκαιρία για να σηκωθεί και να δείξει με το δάχτυλο το κενό. «Η Θάτσερ φταίει γι' αυτό, Ιμπραϊμ. Παλιά, το ηλεκτρικό μάς ανήκε».

«Αχ, κάτσε κάτω, Ρον», είχε πει η κομψή ηλικιωμένη. Έπειτα κοίταξε την Ντόνα, και πρόσθεσε: «Ζητώ συγγνώμη για τον Ρον», κουνώντας αργά το κεφάλι. Τα σχόλια είχαν εξακολουθήσει να 'ρχονται ορμητικά.

«Και ποιος εγγληματίας δεν μπορεί να πλαστογραφήσει ένα προσωπικό έγγραφο;»

«Εγώ έχω καταρράκτη. Και κάρτα βιβλιοθήκης να μου δείξεις, σε μπάζω μέσα».

«Ούτε καν το ρολόι δεν ελέγχουν πια. Είναι όλα στο δίκτυο».

«Στο cloud, χρυσό μου».

«Εγώ θα τον καλωσόριζα τον διαρρήκτη. Θα 'ταν ωραία, μια επίσκεψη».

Ακολούθησε συντομοτάτη σιωπή, κι έπειτα ξέσπασε μια ατονική συμφωνία από σφυρίγματα, καθώς βοηθήματα ακοής ενεργοποιούνταν, ενώ άλλα έσβηναν. Η γυναίκα στην πρώτη σειρά είχε αναλάβει εκ νέου τα ηνία.

«Λοιπόν... λέγομαι Ελίζαμπεθ, παρεμπιπτόντως... όχι κλειδαριές στα παράθυρα, παρακαλώ, ούτε ταυτότητες, και δε χρειάζεται να μας πείτε ότι δεν πρέπει να δίνουμε το PIN μας σε Νιγηριανούς από τηλεφώνου. Εάν επιτρέπεται ακόμη να κάνω λόγο για Νιγηριανούς».

Η Ντόνα Ντε Φρέιτας είχε ανασυνταχτεί, αλλά συνειδητοποιούσε πως πλέον δε σκεφτόταν γεύματα σε παμπ ή ταπουάζ – τώρα σκεφτόταν το σεμινάριο για την καταστολή εξεγέρσεων, τις παλιές, καλές ημέρες στο νότιο Λονδίνο.

«Για τι θέμα να μιλήσουμε, λοιπόν;» είχε ρωτήσει η Ντόνα. «Πρέπει να συμπληρώσω τουλάχιστον σαράντα πέντε λεπτά, ειδαίλλως δεν παίρνω την άδεια εθελοντισμού».

«Για τον θεσμικό σεξισμό στην αστυνομία;» είπε η Ελίζαμπεθ.

«Θα 'θελα να μιλήσω για τη δολοφονία του Μαρκ Ντάγκαν, που πραγματοποιήθηκε με τις ευλογίες του κράτους και→»

«Κάτσε κάτω, Ρον!»

Κι έτσι εξακολούθησε, όμορφα και διασκεδαστικά, μέχρι που ο χρόνος συμπληρώθηκε, οπότε κι ευχαρίστησαν θερμά την Ντόνα, της έδειξαν φωτογραφίες εγγονιών, και κατόπιν την προσκάλεσαν να μείνει για μεσημεριανό.

Και να τη λοιπόν, να σκαλίζει τη σαλάτα της, σ' έναν χώρο που περιγράφεται απ' το μενού ως «σύγχρονο εστιατόριο πρώτης τάξεως». Δώδεκα παρά τέταρτο είναι λίγο νωρίς για μεσημεριανό, αλλά θα 'ταν αγένεια ν' αρνηθεί την πρόσκληση. Παρατηρεί ότι οι τέσσερις οικοδεσπότες της όχι μόνο καταβροχθίζουν τα γεύματά τους, αλλά έχουν ανοίξει κι ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί.

«Ήσασταν εξαιρετική, Ντόνα», λέει η Ελίζαμπεθ. «Το απολαύσαμε αφάνταστα». Η Ελίζαμπεθ κοιτά την Ντόνα όπως η δασκάλα

που σε τρομοκρατεί όλη τη χρονιά, μα στο τέλος σου βάζει 20 και κλαίει όταν αποφοιτάς. Ίσως φταίει το τουίντ σακάκι.

«Ήσουν αχτύπητη, Ντόνα», λέει ο Ρον. «Μπορώ να σου μιλώ στον ενικό, κούκλα;»

«Μπορείς, αλλά καλύτερα κόψε το κούκλα», λέει η Ντόνα.

«Δίκιο έχεις, μάτια μου», συμφωνεί ο Ρον. «Θα το τηρήσω. Τι λες γι' αυτή την ιστορία του Ουκρανού με την κλήση και το αλυσοπρίονο, ωστόσο; Έπρεπε να κάνεις βραδινές ομιλίες, έπειτα από επίσημα δείπνα, έχει λεφτά η υπόθεση. Έχω έναν γνωστό, μήπως να σου δώσω το νούμερό του;»

Η σαλάτα είναι υπέροχη, συλλογίζεται η Ντόνα, και δεν πρόκειται για σκέψη που κάνει συχνά.

«Θα γινόμουν εκκλησιαστικός έμπορος ηρωίνης, νομίζω». Τώρα μιλούσε ο Ιμπραϊμ, που νωρίτερα είχε επιστήσει την προσοχή σε αυτούς που έρχονται για το ηλεκτρικό. «Είναι όλο ζήτημα σωστού εφοδιασμού, έτσι δεν είναι; Κι όλο το ζύγισμα, που θα απολάμβανα πολύ, μ' αρέσει η ακρίβεια. Κι έχεις κι αυτές τις μηχανές που μετρούνε τα χαρτονομίσματα. Όλα τα σύγχρονα μέσα. Έχετε συλλάβει ποτέ έμπορο ηρωίνης, αστυφύλαξ Ντε Φρέιτας;»

«Όχι», παραδέχεται η Ντόνα. «Το 'χω στα υπόψη, όμως».

«Αλλά έχω δίκιο; Χρησιμοποιούν όντως μηχανές για να μετράνε τα χρήματα;» ρωτάει ο Ιμπραϊμ.

«Ναι, χρησιμοποιούν», λέει η Ντόνα.

«Θαυμάσια», λέει ο Ιμπραϊμ, κι αδειάζει το κρασί του μονοκοπανιά.

«Πλήττουμε εύκολα», προσθέτει η Ελίζαμπεθ, ξεπαστρεύοντας και το δικό της κρασί. «Ο Θεός να μας σώσει απ' τις κλειδαριές στα παράθυρα, δεσποινίς Ντε Φρέιτας».

«Αστυφύλακας», λέει η Ντόνα.

«Μάλιστα», λέει η Ελίζαμπεθ, σουφρώνοντας τα χείλη. «Και τι συμβαίνει εάν επιλέξω να πω δεσποινίς στις μέρες μας; Θα βγει ένταλμα σύλληψής μου;»

«Όχι, αλλά θα πέσετε στην εκτίμησή μου», λέει η Ντόνα. «Διότι πρόκειται για κάτι απλό, που δείχνει σεβασμό στο πρόσωπό μου».

«Διάβολε! Κίνηση ματ. Εντάξει», λέει η Ελίζαμπεθ, και χαλαρώνει τα χείλη.

«Ευχαριστώ», λέει η Ντόνα.

«Πόσων ετών είμαι; Μαντέψτε», προκαλεί ο Ιμπραΐμ.

Η Ντόνα διστάζει. Ο Ιμπραΐμ φορά ωραίο κοστούμι, κι έχει φοβερό δέρμα. Μυρρίζει θαυμάσια. Ένα μαντίλι προεξέχει, περιτέχνα διπλωμένο, απ' την τσέπη στο πέτο του. Έχει ακόμη τα μαλλιά του, έστω κι αραιά. Μηδέν κοιλιά, και μόνο ένα σαγόνι. Κι ωστόσο, κάτω απ' αυτή την επιφάνεια; Χμμ. Η Ντόνα κοιτάζει τα χέρια του Ιμπραΐμ. Πάντα προδίδουν την ηλικία.

«Ογδόντα;» δοκιμάζει.

Βλέπει τα πανιά του Ιμπραΐμ να ξεφουσκώνουν. «Ναι, ακριβώς, αλλά δείχνω νεότερος. Δείχνω γύρω στα εβδομήντα τέσσερα. Όλοι είναι αυτής της γνώμης. Το μυστικό είναι οι ασκήσεις Πιλάτες».

«Κι εσείς, Τζόις; Μιλήστε μας για σας», λέει η Ντόνα στο τέταρτο μέλος της ομήγυρης, μια μικροκαμωμένη, ασπρομάλλα με λιλά πουνκαμίσια και βιολετί ζακέτα. Χείλη κλειστά, μα τα μάτια της λάμπουν. Σαν ήσυχο πουλί, διαρκώς σε επαγρύπνηση για κάτι που στραφταλίζει στη λιακάδα.

«Εγώ;» λέει η Τζόις. «Δεν έχω τίποτα να πω. Ήμουν νοσοκόμα, κι έπειτα έγινα μητέρα, κι έπειτα πάλι νοσοκόμα. Τίποτα το ενδιαφέρον, δυστυχώς».

Η Ελιζαμπεθ ρουθουνίζει κοφτά. «Μη σας ξεγελά η Τζόις, αστυφύλαξ Ντε Φρέιτας. Είναι ο τύπος του ανθρώπου που λέμε *καπάτσο*».

«Είμαι απλώς οργανωτικό πνεύμα», λέει η Τζόις. «Κι είναι ντεμοντέ. Αν πω ότι πάω για Ζούμπα, πάω για Ζούμπα. Έτσι είμαι. Η κόρη μου είναι το ενδιαφέρον μέλος της οικογένειας. Διευθύνει αντισταθμιστικά κεφάλαια – ξέρετε τι είναι;»

«Δε θα το 'λεγα», ομολογεί η Ντόνα.

«Όχι», συμφωνεί η Τζόις.

«Η Ζούμπα είναι πριν από τις Πιλάτες», λέει ο Ιμπραΐμ. «Δε μ' αρέσει να πηγαίνω και στα δύο. Μπερδεύονται οι μείζονες μνίκες ομάδες».

Μια ερώτηση τριβελίζει την Ντόνα καθ' όλη τη διάρκεια του μεσημεριανού. «Αν δε γίνομαι αδιάκριτη – ξέρω ότι όλοι σας μένετε στο Κούπερς Τσέις, αλλά πώς γίνατε φίλοι οι τέσσερις σας;»

«Φίλοι;» Η Ελιζαμπεθ δείχνει να βρίσκει τη λέξη διασκεδαστική. «Α, δεν είμαστε φίλοι, καλή μου».

Ο Ρον χαχανίζει. «Θεός φυλάξοι, κούκλα μου, όχι, δεν είμαστε φίλοι. Να σου βάλω κρασάκι, Λιζ;»

Η Ελίζαμπεθ γνέφει καταφατικά κι ο Ρον τής γεμίζει το ποτήρι. Έχουν περάσει στο δεύτερο μπουκάλι. Η ώρα είναι 12:15.

Ο Ιμπραϊμ συμφωνεί. «Δε θα μας έλεγα φίλους. Δε θα επιλέγαμε ο ένας τον άλλο ως κοινωνική συναναστροφή – έχουμε πολύ αποκλίνοντα ενδιαφέροντα. Ο Ρον μού είναι συμπαθής, υποθέτω, αλλά μπορεί να γίνει πολύ ανάποδος».

Ο Ρον κατανεύει. «Είμαι πολύ ανάποδος, όντως».

«Κι ο αέρας της Ελίζαμπεθ σε απωθεί».

Η Ελίζαμπεθ νεύει. «Έτσι είναι, δυστυχώς. Πρέπει να με συνηθίσει κανείς. Από μικρή έτσι ήμουν».

«Την Τζόις τη συμπαθώ, υποθέτω. Νομίζω ότι όλοι συμπαθούμε την Τζόις», λέει ο Ιμπραϊμ.

Ο Ρον κι η Ελίζαμπεθ συναινούν και πάλι με νεύματα.

«Σας ευχαριστώ», λέει η Τζόις, κυνηγώντας μπιζέλια στο πιάτο της. «Δε νομίζετε ότι κάποιος θα 'πρεπε να εφεύρει επίπεδα μπιζέλια;»

Η Ντόνα προσπαθεί να διαλύσει το μπέρδεμα που νιώθει.

«Οπότε, αν δεν είστε φίλοι, τι ακριβώς είστε;»

Βλέπει την Τζόις να υψώνει τα μάτια και να κουνά το κεφάλι προς το μέρος των υπολοίπων – αυτής της απίθανης παρέας. «Βασικά», λέει η Τζόις, «κατά πρώτον, είμαστε *όντως* φίλοι, ασφαλώς: απλώς, τούτοι δω δεν τα πιάνουν γρήγορα. Και κατά δεύτερον, εάν δεν το ανέφερε η πρόσκλησή σας, αστυφύλαξ Ντε Φρέιτας, ήταν παραλείψη μου. Είμαστε η Λέσχη Φόνων της Πέμπτης».

Η Ελίζαμπεθ έχει θολώσει απ' το κόκκινο κρασί, ο Ρον ξύνει ένα τατουάζ της Γουέστ Χαμ στον λαιμό του, κι ο Ιμπραϊμ γυαλίζει το ήδη καλογυαλισμένο του μανικετόκουμπο.

Το εστιατόριο τριγύρω τους γεμίζει, κι η Ντόνα δεν είναι ο πρώτος επισκέπτης του Κούπερς Τσείς που συλλογίζεται ότι δε θα 'ταν άσχημα να μένεις εδώ. Θα σκότωνε άνθρωπο για ένα ποτήρι κρασί και ένα ελεύθερο απόγευμα.

«Επιπλέον, κολυμπώ καθημερινά», καταλήγει ο Ιμπραϊμ. «Το κολύμπι συσφίγγει το δέρμα».

Τι *φάση* αυτό το μέρος;

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ ΣΤΗ
ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ – ΜΕΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ ΚΑΙ ΝΤΑΝ ΜΠΡΑΟΥΝ.

ΒΡΑΒΕΙΑ NIELSEN 2021: ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΟ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΜΙΑ
ΕΤΕΡΟΚΛΗΤΗ ΠΑΡΕΑ.
ΕΝΑΣ ΣΟΚΑΡΙΣΤΙΚΟΣ
ΦΟΝΟΣ.

Καλώς ήρθατε στη Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης.

Μοναδική απόλαυση: ένα
ανάγνωσμα γοητευτικό,
διασκεδαστικό, τρυφερό.

THE GUARDIAN

Τόσο έξυπνο και αστείο.
Σκανδαλωδώς καλό.

IAN RANKIN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εθιστικό και άκρως
διασκεδαστικό.

DAILY MAIL

Αστείο, έξυπνο και καθηλωτικό.
Οι φαν των μυστηρίων θα ενθουσιαστούν.

ΧΑΡΛΑΝ ΚΟΜΠΕΝ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3832-0

9 786180 138320

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 25200

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ